

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 7. V Ljubljani, dne 1. julija 1914. XXII. teč.

Naša Anica.

Anica, sestríca moja,
prosim, povej, ali ljubiš
sveto Trojico, ki je v nebesih?

— »Ljubim sveto Trojico!«

Anica, sestríca moja,
prosim, povej, ali ljubiš
Mater nebeško, Marijo? —

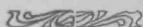
— »Ljubim Marijo!« —

Anica, sestríca moja,
čuj in povej mi še to:
ali angela rada imaš,
angela, ki te čuva zvesto?
Ti se smehljaš:

— »Angela rada imam!«

Anica, dajva, moliva,
da bo vsa naša družína
prišla v veselo nebo! —

O. E. B.

Mladi junaki.

9. „Ne še umreti, marveč trpeti.“

o junaško prošnjo svete Magdalene Paciške si je zapomnila in posnemala neka učenka na Tirolskem. Bila je šele deset let stara, pa zelo bolna. Mašnik je mladi bolnici pripovedoval o rajskem veselju v nebesih in jo vprašal: »Ali bi ne umrla rada in šla v nebesa?« Deklica odgovori: »Ne še umreti! Prej bi še rada več trpela, z Jezusom več trpela in si tako nebesa bolj zaslužila.« Zdaj jo napadejo silne bolečine, tako da se je smilila še zdravniku, ki je rekel: »Vidim pač, da ta otrok strašno trpi, pa ne vem, odkod prihajajo bolečine in kako bi jih olajšal.« Osem dni je trajalo nenavadno trpljenje. Tedaj vpraša duhovnik mlado trpinko: »Zdaj bi pa rada umrla, kajne? saj si dosti trpela, kot bi bila na križu.« — »Da,« odgovori rahlo deklica, »zdaj bi pa rada umrla; toda če hoče naš Gospod, rada sprejemem še daljše trpljenje.« Kmalu po tej ganljivi izjavi popolne vdanosti v sv. božjo voljo izdihne otrok mirno v Gospodu.

10. Bolnik — junak.

Pred kakimi desetimi leti se je tudi na Tirolskem zgodilo tole: Dragotin, sin kovaškega mojstra, je prišel pod kolo težko naloženega voza. Zlomilo mu je kost na eni nogi. Ljudje, ki so to videli, so se zelo prestrašili ter hitro sporočili očetu.

»Tiho, tiho,« prosi preplašeni oče, »nikar nič ne povejte materi; je hudo bolna in žalostna novica, bi ji utegnila škodovati. Sam ji bom povedal in jo polagoma pripravil na nesrečo, ki nas je zadela. Med tem pa spravite otroka domov.«

Deček je trpel silno hude bolečine. Milo je ječal. Neso ga previdno domov. Pa bolj ko se bliža domači hiši, bolj postaja miren, in ko se približajo hiši, ni slišati nobene pritožbe iz njegovih ust. Ljudje

se temu čudijo in ga vprašajo: »Dragotin, ali te nič več ne boli?«

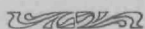
»O pač,« odgovori otrok, »zelo me boli. Pa mati so bolni; utegnili bi slišati, če se jokam, in bi jim škodilo.«

Pokličejo zdravnika. Ta mu napravlja zelo hude bolečine, ko mu naravnava nogo. Deček mirno leži; roke je sklenil nad glavo in prenaša tiho vse neznosne bolečine. Še zdravnik se mu čudi in reče: »Tolike srčnosti še pri nobenem odraslem nisem našel. Ko bi ne bil zdravnik in bi ne vedel, kako to boli, bi skoraj mislil, da otrok ne čuti nobene bolečine.«

Mali bolnik pogleda očeta in reče: »Oče, boli me, boli. Pa nočem tožiti, da bi ljuba mama ne skrbeli zame in bi še bolj ne zboleli.« Tako je še dolgo trpel in se hrabro premagoval. Slednjič je ozdravel.

Ko je mati izvedela od zdravnika o tej nežni ljubezni svojega otroka, jo je zelo ganilo. Jako je bila vesela in se srečno štela, da ima tako pridnega in dobrega otroka. To veselje je tako dobro vplivalo na bolnico, da je tudi kmalu okrevala.

Radi se spominjajte tega hrabrega dečka. Učite se od njega potrpežljivosti in srčne ljubezni do staršev.

Kožarjev Peter.

Moja stara mati je zelo sovražila radovednost. Kadarkoli sem hotel izvedeti kako stvar, ki mi ni bila nič mar, me je hitro zavrnila: »Ali si tudi tak kot Kožarjev Peter?«

Zgodilo se je, da so potegnili iz Save utopljenca. Cela vas je drvela gledat nesrečneža, samo naša stara mati ne. Pridržala pa je tudi nas, svoje vnuke, doma. Nam je bilo to seveda hudo, pa stara mati nas je znala zmotiti. Ukazala je, da smo šli v gozd kostanj klatiti, in edino to delo nas je odvrnilo od misli, da bi šli gledat utopljenca.

Morda me je babičina šola obvarovala tudi te nezgode: Pri sosedu so podirali skedenj. Vsi otroci iz vasi so bili zraven — Kožarjev Peter, radovednež vseh radovednežev, seveda prvi. Opoldne so šli delavci jest, samo sosed je imel še nekaj opravila pri skednju. Streha je bila že skoro vsa podrta, le ogrodje je še ostalo. Sosed je izpodbijal opore, ki je na njih stalo ogrodje strehe. Otroci so se medtem nabrali v skednju in presojali to in ono. Tedaj pa je nekaj zagrmelo nad njimi, da so se od strahu kar sesedli na tla. Zaškripalo je in zapokalo — in streha je bila v tem hipu na tleh. Otroci in sosed so vsi naenkrat zakričali, kajti bili so ujeti, ker se je poveznilo ogrodje strehe nanje.

Prvi hip so mislili, da ne pridejo tako hitro na prosto. Pa v par sekundah si je že vsak poiskal odprtino in se molče splazil iz neprostopoljne pasti. Zunaj se je v tem nabralo polno ljudi, ki jih je privabil nenavaden ropot. Tesarji so oštevali soseda zaradi njegove neprevidnosti, matere so pa podile svoje otroke domov. Več otrok je dobilo nekaj spominov za radovednost, med temi tudi Kožarjev Peter, ki mu je padla deska na nogo. Nekateri so jo dobili celo po glavi, drugi po hrbtu, ker so se večinoma sklonili, ko je zagrmelo nad njimi. Lahko bi se bila zgodila večja nesreča, pa je angel varih gotovo čul tudi nad temi radovedneži, dasiravno mu ta lastnost ni ugajala...

Namenil sem se, da vam opišem Kožarjevega Petra, tega grdega radovedneža, ki je imel povsodi svoj nos, kjerkoli se je kaj delalo ali govorilo.

Peter je bil takrat star devet let. Hodil je v šolo že tretje leto, pa je bil še vedno v najnižjem oddelku naše šole. Kajti za pouk deček ni kazal take radovednosti kot za druge stvari. Črk na primer ni prav nič razločeval, kaj šele poznal! On jih je imenoval kar po podobicah, ki so bile narisane v knjigi. Črki »k« je na primer rekel krava — pa to le takrat, če je videl kravo res narisano poleg »k«. Če si mu pokazal to črko v kaki drugi knjigi, še tega ni povedal, ampak jo je odkuril, kot bi bil spustil čebele vanj.

O njegovem pisanju ni vredno, da bi govoril. Pogledajte razdrt plot, pa boste imeli približno sliko Petrove pisarske spretnosti. O njegovih odgovorih v šoli ne vem ničesar, ker Peter v šoli sploh ni govoril, kadar je bil vprašan. Drugače pa je govoril še preveč. O, kadar ni bilo gospoda učitelja v učilnici — takrat je vedel Peter med vsemi največ povedati. Govoril pa je časih tudi med poukom — seveda kadar ni bilo treba. Prišel je na primer pogledat v šolo gospod nadzornik. Otroci so ravno pisali in nadzornik je obstal pred Petrom. Rekel je Petru: »Ti pa pišeš, kot bi mačke praskale. Zakaj ne pišeš lepše?« — »Je slabo črnilo,« se odreže Peter. »Tvoja roka je slaba, ker je ne vadiš, pa ne črnilo,« je odgovoril resno gospod nadzornik.

O Petrovi znanosti in spretnostih res ni vredno izgublјati besed. Vendar še nekaj.

Tisto leto je bila pri fari sveta birma. Vsi otroci Petrove starosti so bili toliko poučeni v verouku, da jim je gospod katehet lahko dal listke. S Petrom pa ni bilo nič. Če je sploh odgovoril na kako vprašanje, je bil ta odgovor vedno tak, da je vzbudil pri navzočih višek veselosti. Brati Peter ni znal, zato se iz katekizma ni mogel učiti. Gospod katehet ga je semtertja vprašal kako stvar prav po domače. Peter je bil na primer vprašan, kakšne milosti podeli zakrament svete birmе. Odgovoril je: »Odpustke!« — Peter je tukaj mislil na slaščice, ki jih botri ob tej priliki kupujejo svojim birmancem. Te slaščice namreč pri nas imenujejo »odpustke«.

Da s tako znanostjo Peter ni smel k sveti birmi, je razumlјivo. Kjer je slaba nadarjenost združena še z lenobo, tam ni usmiljenja. Peter namreč ni bil samo trde glave, ampak tudi lenuh prve vrste. Da ste ga videli, kako je pazil v šoli! Kar zijal je — seveda v kako podobo na steni, ali je pa opazoval muhe, ki so se lovile po stropu in po stenah. Vse je videl Peter, besede so šle pa mimo njegovih ušes.

O Petrovi grdi radovednosti vem tudi to zgodbo: Petrov oče je imel v omari pušico — prav tako, kakršne smo imeli časih za peresnike in svinčnike

— v njej pa shranjen smodnik. Omara je bila sicer navadno zaklenjena, pa vendar se je zgodilo, da je prišel Peter do te pušice. Slučajno je oče to videl in rekel Petru: »Fant, to-le pa kar pustil! Tega ne smeš odpreti! Notri je taka stvar, ki ti lahko prašči naravnost v obraz ter ti vzame celo vid.« — Peter od tedaj ni imel miru. Njegova radovednost je hotela pokukati tudi v to pušico. Zvečer še zaspati ni mogel, ker je premišljeval, kako bi vendar odprl to pušico, da bi mu ona stvar ne hušknila naravnost v obraz.

In neki dan jo je pogodil. Vprašal je še enkrat očeta: »Oče, ali res ona stvar skoči človeku naravnost v obraz?« — »Seveda skoči,« je potrdil oče, ki je imel ta čas vse druge misli.

Sedaj je bil Peter na konju. Kar po sosedovega Tončka je šel, ki je bil prav take pameti kot Peter, in mu razvil ta-le načrt: »Pri nas imamo pa v pušici nekaj zaprto, ki kar samo ven skoči, če pušico odpreš. Pa samo naravnost leti, v stran ne, so rekli oče. Pojdiva v gozd, bova odprla pušico.« — »Jaz že ne grem!« je preplašeno odgovoril Tonče.

»Pojdi, pojdi! Ne bo nič hudega! Skrila se bova za debelo drevo, saj ne more potem vate, ker leti samo naravnost. V drevo naj se pa le zaleti!«

To je Tončka nekoliko potolažilo in obljubil je, da gre.

Ko ni bilo Kožarjevega očeta doma, je poiskal Peter ključ in odprl omaro. Vzel je ono pušico in kos vrvic. Pa sta jo mahnila s strahopetnim Tončkom proti gozdu. Ustavila sta se takoj na robu gozda, ker Tonče ni hotel iti dalje. Tedaj je Peter naredil to-le: En konec pušice je privezal s kratko vrvico trdno k drevesu, na drugi konec pušice pa je privezal daljšo vrvico. Sedaj je stopil Peter za debelo bukev in začel vleči za vrvico. Mislil si je: Če plane ona stvar na dan — bo planila naravnost v drevo in lahko se še ubije. Do mene pa ne more, ker sem za drevesom. Tonček pa je imel hujše misli, zato si je poiskal najdebelejši hrast, nasproti Petru, pa še tukaj so se mu tresle že tako revne hlačice.

Peter je povlekel za vrvico.

»Bo kmalu?« je vprašal Tonče, ki je bil popolnoma pripravljen za beg.

»Kmalu, kmalu! Ena, dve...«

Ni še rekel tri — že jo je sunil junak Tonče v najobupnejši beg.

Peter pa je povlekel v tem za vrvico in pušica se je odprla. S strahom je čakal, kaj bo. A nič se ni hotelo ganiti. Potegne še enkrat in privleče pokrov skoro do drevesa. Zdaj pogleda izza debela — pa kaj vidi? Črn prah se je usul iz pušice. Peter stoji nekaj časa. Nič se ne gane.

»Smodnik,« reče sam pri sebi.

»Tonček, Tonček!« kriči za svojim tovarišem. Toda tega je vzel že strah in Peter ga ni mogel več priklicati, ker je bil siromak že doma za pečjo.

Zdaj je bilo Petru šele jasno, kar mu je pravil oče o tej čudoviti stvari.

»Seveda lahko buši v obraz, če se zažge,« si je mislil Peter. »Ampak zakaj mi oče niso vsega natančno povedali?« — Petru to ni šlo v glavo, da bi on ne vedel in ne videl vsega. Nevoljen je bil, ker je moral sedaj raztreseni smodnik pobirati — pa tudi zadovoljen, da je strah minul. Za drevesom je tudi njemu prihajalo vroče, ko je začel vleči za vrvico.

Doma je prav skrivno položil pušico zopet v omaro. Toda vsako dejanje pride na dan in tudi to je prišlo. Tonček namreč ni mogel držati jezika in povedal je to svoji materi. Stvar je prišla tudi Kožarjevemu očetu na uho, ki je Petra pošteno prijel tam zadaj nad tilnikom nekje.

Petrov oče je bil razumen mož in na vse načine je premišljeval, kako bi odvadil svojega sina grde radovednosti.

Bilo je o sv. Martinu in Petrov oče je prodal na semnju vola. Ob tej priliki je kupil svojim otrokom razna darila. Enemu nož, najmlajšemu orglice, vsakemu nekaj — za Petra pa je pripravil nekaj posebnega.

V prodajalni so mu vložili razno drobnjavo v lepo pisano škatlico. Domov grede je oče premišlje-

val, kaj bi del v škatlico, da bi bilo za Petra. Vedel je, da bo radovedni Peter gotovo segel po zaprti škatlici, če dá darila na izbero, ker ga bo premagala radovednost. Oče si celo pot ni mogel izmisliti, kaj bi del v škatlico, da bi bilo bolj primerno. Že blizu vasi pa mu priskaklja črez pot precej rejena — zelena žabica.

»Ravno primerna nisi,« si je mislil oče, pa jo je vendar zvalil v škatlico, druge stvari pa vtaknil v žep.

Ko je prišel oče domov, so bili takoj vsi otroci okrog njega.

»Haló, zdaj pa kar hoče kdo! Za vsakega imam nekaj. Tu v škatlici je nekaj takega, kar skače, pa živo je, zato sem moral zapreti.«

»Meni škatlico, meni,« so kričali vsi — a najbolj Peter.

»Vsi je ne morete imeti, za koga bodo pa orglice in nožek?«

In v tem hipu se je odločil najmlajši za orglice, drugi za nožek. Peter pa je gorel še vedno za škatlo.

»Škatlo kar meni dajte, oče, drugemu bo ušlo, če je živo,« je prigovarjal Peter.

In oče mu je ugodil.

Peter odpre. Ko pa zagleda notri žabo, se mu odpro usta tako na široko, kot bi ne bil še nikdar videl te živali.

Drugi pa so pogledovali začudeno očeta, kaj naj to pomeni. Oče pa se je smehljaj, in tedaj se je celo Petru posvetilo v trdi glavi, da ga je oče tako kaznoval za radovednost.

Prav ničesar ni bleknil prevarani radovednež, ampak pihnil jo je skozi vrata kot tepena mačka. Žabo je vržel na gnoj, on pa se je skril v skedenj, kjer je v resnici prav bridko jokal — zaradi svoje radovednosti. Takrat je tudi naredil malo sklepa, da se bo poboljšal. Prevečkrat ga je že prevarala radovednost.

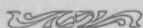
Kadar se je od tedaj pokazala pri Petru ta grda lastnost, ga je oče vselej spomnil na žabo. Petra pa

je bilo vselej sram. Tudi otročaji so ga že izpraševali, kje ima zaprto žabo, in kričali za njim: »rega, rega.«

Danes Peter ni več tak. Kadar pride izkušnja radovednosti — pa se spomni na žabo. In to pomaga.

Oče pa časih pravi: »Klin s klinom — Petra z žabo!«

Maksimov.

Drobna želja

»Mamica moja,
mamica zlata,
rad bi umrl!
z angelci splaval
gor bi v nebesa,
Jezusa prosil
jaz bi tako:

Jezus, moj Jezus,
naj si natrgam
rožic tu v raju,
da jih ponesem
mamici svoji,
mamici bolni,
Jezus, o Jezus!

Mamica moja,
mamica zlata,
da bi umrl!
Pa ti prinesem
rožic iz raja,
čudežnih rožicj
ki tam rastó!«

Tonček zasanjal
v njenem naročju.
Pa so pripluli

angelci božji
in so nadeli
Tončku peroti,
zlate peroti,
pa je odplaval
angelček Tonček
gori v nebesa,
v lepo nebo.

Božala ona
laske mu zlate,
ličica rdeča,
pela o nebu,
pela o rožah,
čakala Tončka,
da se povrne
dol iz nebes.

Ni ga pa bilo,
ni ga pa bilo
angelca Tončka
dol iz nebes.
Gor se zamudil
je pri krilatcih,
ni pa pozabil
mamice tam.

R. Pečjak.

Jelica.

Za Marijin praznik svet
trga beli rožni cvet.

Tam stoji kapelica,
tja bi rada Jelica.

Ali reke divji jez
brani, da ne more čez.

A Marija govori:
»Angele ji pošljem tri.

Prvi jo bo varoval,
drugi v čolnu bo veslal.

Tretji angel bo krmar,
O, ne boj se mi nikar.«

Jelica pristopi v čoln
samih belih rožic poln.

Kakor ptisa vrh vodâ
dete varno se peljâ.

»Čolnič, kdo te je učil,
da si pravo pot dobil?«

Čolnič plava in molči,
njemu se naprej muči.

»Čolnič, kdo te je poslal,
da si k cilju priveslal?«

Čolnič nagne se molče;
Jelica iz čolna gre;

»O ti beli čolnič moj,
ti si angel varih moj!«

Silvin Sardenko.

Znamenje.

Ko sta nekega večera z ženo domolila rožni venec,
je obstal stari Ajdovec sredi hiše, pogladil sive, redke
lase, vtaknil roki v žep in rekel ženi:

»Ti, Neža, ali veš, kaj sem si bil izmislil?«

»I — kaj bi jaz vedela! Povej!«

»Nekaj sem si bil izmislil,« je važno ponovil mož.

»No? Saj vidiš, da ne uganem,« je odvrnila žena
in prenehala s pospravljanjem; gledala je možu v postarni,

načubani obraz, ki je bil ves ožarjen od tajne in lepe misli. In on ji je gledal v postarni, načubani obraz, ki je bil ves ožarjen od ženske radovednosti. Pa je mož še poprej potegnil roke iz žepov, natlačil pipo in prižgal, preden je Neži povedal, kaj si je bil izmislil; šele ko je potegnil tri dime, je zopet odprl usta in rekel:

»Tole sem si bil izmislil, Neža: Znamenje postavim pod klancem, kjer pot pride na cesto. Znamenje za Marijo. No, kaj praviš?«

Žena je popustila delo in se je močno začudila.

»Pa da si kaj takega izmisliš, Janez!«

»Ali ni lepo?«

»Lepo je, nič ne rečem, da ni. Ampak denarja nimava — — —«

»E — bo že! Nekaj zaslužim — in tudi treba ne bo veliko. Mater božjo kupim, lučco in še kaj takega — znamenje pa sezidam sam — — —«

»Saj res! Zidati znaš, lahko ga sezidaš,« je pomislila žena in zamišljeno nadaljevala delo.

Tisti večer mu je morala trikrat veleti spat, pa je še ni slišal. Sedel je pri mizi, kadil, z glavo slonel na roki in premišljeval. Čez dolgo je vstal, upihnil luč in legel.

* * *

Še tiste dni se je lotil zidanja. Ko je prihajal zvečer z dela, ni počival, ampak je šel pod klanec in zidal. Zidal je in sam s seboj govoril, se hvalil, ako mu je šlo srečno izpod rok, grajal samega sebe, ako je storil kaj napačnega.

Zima mu je ustavila delo — pa ga je nadaljeval prihodnje leto spomladi. V maju enkrat je bilo znamenje dodelano. Tedaj je stopil na cesto, oddaleč gledal in opazoval, kar je bil naredil: majhna, ljubka, lepo pobeljena kapelica, nad njo breg, zelen in cvetja poln, zadaj gori gozd, tudi zelen — kapelica pa čisto bela, le streha rjavordeča. In tamkaj naprej žitno polje.

Glej, čez vse polje se bo belila kapelica in bo pozdravljala vse, ki bodo hodili mimo.

Nato je Ajdovec lepšal znotraj in zunaj, slikal stene, barval robove, postavil na vsako stran piramido pisanega kamenja, ki ga je bil nabral pri stari graščini.

In nekega majevega večera je zopet prav skrivnostno

stopil v vežo, kjer je žena stala pred ognjiščem in kuhala večerjo.

»Neža!«

»No?«

»Neža, gospod župnik so stali pri meni doli pri znamenju. Od obhajila so šli z goré, pa so se ustavili.«

»No, kaj pa so rekli, ko so videli, da zidaš?«

»Prav delate, Janez, prav, so mi rekli. 'Vedó, gospod župnik, — sem dejal jaz, — pomalem ga delam, od dne do dne. Vsak večer nekoliko.'«

»No, so obljubili gospod župnik, ako ga dodelate, ga vam bom blagoslovil.«

Janez je stopil pred ognjišče, vzel ogorek iz peči in prižgal pipo. »Še nekaj so mi povedali,« je pristavil. »Ko so že odhajali, so se nasmejali in rekli: 'Je že lepo, Janez, da imate Mater božjo tako radi; Vam bo pa ob smrti uri prišla naproti, Janez. Vidite, Mati božja ničesar ne pozabi.' Tako so mi povedali gospod župnik in so šli. No, kaj praviš, Neža?«

Neži pa je stopila solza v oko.

»Poglej, Janez, kakšna dobrota je to! Da bo Mati božja prišla ob smrti uri. Kakšna dobrota, Janez!«

Proti koncu meseca maja je že stala Marija v znamenju. Takrat je šel Janez zopet na cesto, počasi korakal mimo in gledal v znamenje; pred znamenjem se je odkril in šel še tri korake dalje. Tako je poizkusil, kako bo, kadar bodo hodili ljudje mimo znamenja v cerkev in domov, v mesto in iz mesta.

»Dobro bo!« je pritrdil sam sebi. »Lučco moram še tudi preskrbeti.«

Vse to je še preudaril in potem stopil po Nežo.

»Neža, pojdi pogledat, če ti bo všeč!«

Šla sta pod klanec.

»Lej no, kako je lepo!« je vzkliknila Neža. »Kako se Marija lepo drži! In vsa v rožah je!«

»Semkaj pojdi, Neža!«

Peljal jo je na drugo stran ceste, stopil za njo, jo prijel za rame in jo postavil prav na določeno mesto.

»Zdaj poglej, Neža! Od tukaj se vidi najlepše. Le ne z glavo v stran! Ravno tako stoj, kakor sem ti pokazal! — No, kaj praviš?«

Devíca brezmadežna.

Neža so se v solzah svetile oči.

»Poglej, človek, da si takole lepo naredil!« —

Janez je stopil pred njo, vzel pipo iz ust in ji na dolgo in široko, počasi in važno razkladal, zakaj je ravno takole poslikal stene in s tako barvo, zakaj rože tako razvrstil in nič drugače.

Neža mu je sledila z očmi, ko ji je razlagal. In končno ji je obstal pogled na Mariji. Marija je stala v znamenju v beli obleki, z modrim trakom okrog pasu. Roki je imela sklenjeni na prsih, oči ponižno povešene. Okrog nje pa je bilo polno rož — tako da je bila Marija roža med rožami. — — Roža Marija, kakor poje o njej pesem — — —

»Ravnotakale mi bo prišla na smrtno uro naproti, Neža,« je dejal Janez in je pogledal ženo; ko pa je videl, da ima Neža solzne oči, sta tudi njemu zdrknili dve solzi po licu. Odkril se je in uprl stare oči v Marijo — — —

Neke nedelje popoldne je gospod župnik blagoslovil znamenje.

Neža je skuhala pomazanih štrukljev za kosilo, ker je bil ta dan praznik za njo in za Janeza.

Pri kosilu je Janezu pogostokrat zastala roka z žlico. Mislil je na znamenje.

»Zajemi, Janez, ali niso dobri?«

»Dobri, Neža!« In je zajel — pa mu je zopet kmalu zastala roka, ko je pomislil na znamenje.

* * *

In zgodilo se je, da sta se Janez in Neža prav močno postarala. Hrbet se jima je upognil, roke so odpovedale delu, koža na obrazu je postala ohlapna.

Janeza se je poprijela naduha in ga je spravila. Mirno, tiho in lahko je umiral. Neža mu je držala svečo ob zadnji uri in mu je brisala pot s čela. Ko je vzdihnil zadnjič, se je nebeško sladko nasmejal in Neža je takoj vedela, da mu je prišla sama Matí božja naproti.

Bogdan Selimir.

Vijolica.

(Legenda.)

Da je ljubka vijolica znak ponižnosti in skromnosti, to že veste. A zakaj da se tej nežni cvetici pripisuje ta pomen, tega menda ne vedo tudi najpridnejši člani Marijinega vrtca. Torej čujte.

Stara ganljiva legenda nam pripoveduje tole: Prvi človek Adam je bil zelo žalosten in potrť radi svoje nepokorščine proti Bogu in je pretakal grenke solze. Noč in dan je prosil Gospoda, naj mu odpusti. Nebeški Oče se usmili svojega nesrečnega otroka in mu pošlje nadangela Gabriela, naj mu sporoči, da mu je odpuščen greh, in pove, odkod mu pride odrešenje.

Adam ves vesel tega sporočila, glasno hvali božjo dobroto in usmiljenost. Poln hvaležnosti si upa zopet pogledati proti nebu; pa takoj ga zopet preмага kesanje. Ponižno in skesano se sklone proti tlom in nanovo mu začno kapljati gorke solze na zemljo. Iz teh vročih solz, ki so vzkipele iz ponižnega in potrtega srca, so vzklikle prve vijolice.

Od takrat je vijolica znak ponižnosti in prave kesanosti. Tudi cerkvena oblačila so v spokornih dneh vijolične barve. V Marijinem vrtcu ima ta ljubka znanilka pomladi in krotka učiteljica ponižnosti prav odlično mesto.

Lep odgovor.

Šestletna deklica se je z svojo materjo in še z eno gospo sprehajala po polju. Dekletce je veselo skakljalo po ozarah, trgalo cvetice in brzelo za metulji. Polagoma se jim odpira prelep razgled: v bližini lepo porastli holmci in griči, vmes prijazne hišice, v daljavi pa se razprostirajo visoke planine s snegom pokritimi vrhovi.

»Mama,« izpregovori radostno otrok, »tako zelo vas imam rada, kakor so visoke one hiše in drevesa.«

»Že prav, Ivanka,« opomni mamina prijateljica, »toda ti imaš tudi očeta, tudi njega moraš ljubiti. Če

je tvoja ljubezen do matere že tako velika, kaj naj pa še ostane za očeta?»

»Očeta?» vzklikne deklica brez vsake zadrege, »oh, očeta pa ljubim tako veliko, kot so onele gore visoke,« in pokaže v solncu se bliščeče planinske vrhove,

Pa gospa še ne odneha in nadaljuje: »Če je pa taka, potlej pa ljubi Bog nima nič več prostora: Tvoje srce je tako majhno, pa toliko si ga že dala očetu in materi! In vendar, kakor veš, moraš Boga tudi ti ljubiti. Daj, pokaži, kako boš to?»

Ivanka se zamisli, dene glavico med obe roki; pa to le za trenutek. Visoko se vzravna in radostno vzklikne: »Ljubega Boga, o njega pa ljubim tako veliko, kakor je sam velik.«

Zares, prelep odgovor, kaj ne? Pač se je zgodilo, kakor govori sveto pismo: »Iz ust otrok in dojenčev si hvalo pripravil.«

Zgodilo se je to pred več leti na Francoskem.

Zastavica.

(Internus.)

Nekdaj se je košatila in visoko nosila;
z zelenjem in nanizanim cvetjem se je krasotila.
Sedaj pa se mora po prahu in smeteh plaziti
in vsaki najzadnji služkinji pokorna biti,
da jo svojevoljno suče in z njo pometa.
Povej mi, če veš, ime tega čudnega dekleta.

Šaljivo vprašanje.

Katera umetnost je najlažja?

Rešitev in imena rešilcev v 8. številki.

Listnica uredništva.

Nekaj naročnikov še ni poravnalo naročnine. Prosimo, naj ne odlašajo dalje.